

[Pürschel.]

af de andre frivillige Korps — efter alt, hvad jeg kender til dem —, at se under en indre Urolighed. Dette ønsker jeg at sige, saa tidt der gives Lejlighed dertil, og derfor har jeg gentaget det ved denne Lejlighed.

Men i øvrigt er det jo saa, at naar man hører Justitsministerens Svar, saa siger man til sig selv: Ja, det er jo lidt valent. Og der er naturligvis i og for sig heller ikke Anledning til at gøre saa forfærdelig meget ud af en Forespørgsel som den, der foreligger her. Men hvorfor siger Regeringen ikke her, efter den Anledning, der gives, at den naturligvis har den Opfattelse, at hvis der kom indre Uroligheder, som ulykkeligvis ikke kan bekæmpes med Politiet alene, saa maatte man bruge den væbnede Magt? Det maa naturligvis være Regeringens Opfattelse, og hvorfor saa tage saa valent paa dette? Det er ikke blot Regeringens Ret, men det er dens Pligt, og det forudsættes jo i vor Grundlov, hvori der i § 87 staar, at ved Opløb maa den væbnede Magt, naar den ikke angribes, kun skride ind, efter at Mængden tre Gange i Kongens og Lovens Navn forgæves er opfordret til at skilles. Det er grundlovsmæssigt forudsat, og det er selvfølgelig Tilfældet i enhver Stat, at den væbnede Magt er i første Række bestemt til at tjene Landet *udadtil*, men den har ogsaa den Opgave at være en Støtte for den siddende Regering imod ethvert Forsøg paa ad voldelig Vej at gribe ind i Samfundsordenen.

Dette bør ingen Regering vige tilbage for at sige frit og frejdigt, og jeg gaar ud fra, at dette i Virkeligheden ogsaa er Regeringens Opfattelse, selv om jeg godt forstaar, at visse Regeringsmedlemmers Fortid maa ske kan gøre det noget vanskeligt for dem at afgive en saadan Erklæring. Vi mindes jo alle, naar vi hører Ordet „Rangering“ her, hin Debat i 1921, da vi holdt det længste Folketingsmøde, der nogen Sinde er holdt i den danske Rigsdag, og da den nuværende højtærede Statsminister tog den største Dukkert, han nogen Sinde har taget — den Debat mindes vi alle. Det, der sker her, er i Virkeligheden dette, at Kommunisterne nu ligger nøjagtigt paa den Linie, hvor Socialdemokraterne i sin Tid har ligget, og derfor er det naturligvis vanskeligt for de paagældende Regeringsmedlemmer at sige noget. Men der er jo ikke andet at sige til det, end at naar man kommer op og faar Ansvaret for en Stats Ledelse, saa maa man

ogsaa tage de dermed følgende Pligter i alle Henseender, ogsaa den at træde ind for, at man kun ad lovlige, ad grundlovsmæssige Vej maa søge at bringe sine Anskuelse til Sejrr indenfor dette Samfund. Ethvert Forsøg paa at gøre sine Anskuelse gældende ad anden Vej vil mødes af hele det danske Samfund i Enighed, med Undtagelse af de faa, der flokker sig om det kommunistiske Parti, og alle vil staa bag Regeringen, naar den, hvis det ulykkelige Tilfælde skulde indtræde, vil bruge den yderste Magt for at hævde Ro og Orden her i Landet. Paa det Punkt kan den høje Regering være fuldkommen sikker paa, at der vil det konservative Parti uden Betænkelse staa bagved den i Kampen for Ro og Orden, dette, som er en Regerings vigtige Opgave, og som naturligvis ikke fornægtes, hverken af den højtærede Justitsminister, den højtærede Forsvarsminister eller den højtærede Statsminister.

Ordføreren for Forespørgerne (Aksel Larsen): Den Omstændighed, at der ikke findes noget socialdemokratisk Medlem af Tinget, som har følt Trang til at tage Ordet efter det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale, gør jo, at man altsaa har Ret til at fastslaa, at samtlige tilstedeværende Socialdemokrater og hele det socialdemokratiske Parti er indforstaaet med den Opfattelse, det ærede Medlem hævdede, at Hæren selvfølgelig skulde bruges mod Arbejderklassen i givet Fald. Dermed har vi jo om end ad Omveje faaet Regeringens Programerklæring og Indrømmelse.

Jeg skal efter at have konstateret dette tillade mig at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at Arbejdernes Møder og Demonstrationsret skal respekteres, og at der ikke maa lægges Hindringer i Vejen for deres Henvendelser til de lovgivende og kommunale Myndigheder, paalægger det Regeringen at drage Omsorg for, at dette ogsaa bliver Tilfældet den 25. Februar, og at det delvise Forbud mod Demonstration i København, som Københavns Politidirektør har nedlagt, ophæves, samt misbilliger de trufne Forholdsregler til Hærens Anvendelse mod Arbejderklassen, og gaar dermed over til Dagsordenen“.

Formanden: Der er fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at Arbejdernes Møder og Demonstrationsret skal respek-